

Sygn. akt III Ca 1932/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Danuta Pacześniowska

Sędziowie: SO Magdalena Balion - Hajduk

SR (del.) Marcin Rak (spr.)

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014 r. na rozprawie

sprawy z wniosku A. M.

z udziałem J. S.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 3 września 2013 r., sygn. akt I Ns 257/11

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w punktach 1 a, 1 c, 3, 4, 5, 6 i 7 w ten sposób, że:

1. w punkcie 1:

a) **w podpunkcie a. ustalić, że wartość prawa najmu opisanego tam lokalu wynosi 17.133,76 zł (siedemnaście tysięcy sto trzydzieści trzy złote i siedemdziesiąt sześć groszy),**

b) **uchylić podpunkt c. i oddalić wniosek o rozliczenie nakładów na lokal,**

c) **łącną wartość składników majątku wspólnego ustalić na kwotę 18.583,76 zł (osiemnaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt sześć groszy);**

2. w punkcie 3 dokonać podziału majątku wspólnego w ten sposób, że przyznać uczestnikowi postępowania składniki majątku opisane w punkcie 1 a, 1 b i 1 d o łącznej wartości 18.583,76 zł (osiemnaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt sześć groszy);

3. w punkcie 4 zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni tytułem spłaty kwotę 9.291,88 zł. (dziewięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt osiem złotych), płatną w jedenastu miesięcznych ratach, z których pierwsza wynosić będzie 791,88 zł (siedemset dziewięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt osiem groszy), a kolejne po 850 zł (osiemset pięćdziesiąt złotych), do 10-go dnia każdego miesiąca, począwszy od 10 października 2014 roku, z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat,

4. **uchylić punkt 5 i 6 postanowienia,**

5. **w punkcie 7 w ten sposób, że odstąpić od obciążania wnioskodawczyni nieuiszczonymi kosztami sądowymi;**

II. **oddalić apelację w pozostałej części;**

III. **oddalić wnioski wnioskodawczyni i uczestnika postępowania o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Marcin Rak SSO Danuta Pacześniowska SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt **III Ca 1932/13**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni domagała się podziału majątku wspólnego małżeństwa jej i uczestnika postępowania. Podała, że małżeństwo to ustało przez rozwód orzeczony z winy uczestnika. Wszystkie składniki majątku znajdowały się w jego posiadaniu. Domagała się przyznania na swoją rzecz prawa najmu lokalu mieszkalnego, a na rzecz uczestnika pozostałych składników majątku. Argumentowała, że jej sytuacja mieszkaniowa jest zła albowiem obecnie przebywa z córką w mieszkaniu matki, które zajmowane jest nadto przez dwie dorosłe osoby – rodzeństwo wnioskodawczyni.

Uczestnik postępowania wniósł o przyznanie prawa najmu lokalu na jego rzecz, zaś ruchomości na rzecz wnioskodawczyni.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika wchodzi prawo najmu bliżej określonego lokalu mieszkalnego o wartości 459,72 złotych, nakłady na tenże lokal o wartości 6.441 złotych, lodówka o wartości 1.000 złotych i pralka o wartości 450 złotych; ustalił, że udziały zainteresowanych w majątku wspólnym są równe; dokonał podziału majątku wspólnego w ten sposób, że prawo najmu wraz z nakładami przyznał wnioskodawczyni zaś pozostałe składniki majątku uczestnikowi z dopłatą na jego rzecz w kwocie 2.725,26 złotych; nakazał uczestnikowi aby wydał wnioskodawczyni lokal mieszkalny w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia, zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 500 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, pobrał od wnioskodawczyni i uczestnika nieuiszczone koszty sądowe i ustalił, że zainteresowani ponoszą pozostałe koszty postępowania związane z ich udziałem w sprawie.

Postanowienie to zapadło po ustaleniu, że wnioskodawczyni i uczestnikowi przysługuje prawo najmu lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ulicy (...) o powierzchni 37,27 m² i wartości 459,72 zł, przy założeniu, różnica między czynszem wolnym a regulowanym za lokale takie jak lokal zainteresowanych wynosi 12,77 zł. W lokalu obecnie zamieszkuje uczestnik postępowania. Na lokal ten uczestnik czynił nakłady w trakcie trwania wspólności majątkowej, lecz w czasie, gdy małżonkowie pozostawali w faktycznej separacji. Aktualna wartość rynkowa tych nakładów to 6.441 złotych.

Ustalił też Sąd Rejonowy, że wnioskodawczyni po opuszczeniu wspólnego lokalu nie zamieszkała w nim ponownie z uwagi na zupełny rozpad pożycia z uczestnikiem. Obecnie zamieszkuje w mieszkaniu swej matki. Lokal liczy ok. 50 m² i zajmowany jest łącznie przez 4 dorosłe osoby i jedno dziecko. Wnioskodawczyni nie ma możliwości zamieszkania w innym miejscu. Jej łączny dochód to ok. 1.800 – 1.900 zł.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego w skład majątku wspólnego wchodzi też ruchomości, a to lodówka Samsung o wartości 1000 zł. i pralka C. – 450 zł. Znajdują się w mieszkaniu zajmowanym przez uczestnika.

Mając na względzie te ustalenia Sąd Rejonowy powołał art. 52 k. r. i o. oraz art. 46 i 48 k. r. i o. oraz art. 567§1 k.p.c w zw. z art. 617 – 625 k.p.c. Wskazał, że postępowanie działowe obejmuje te składniki, które istnieją w chwili

ustania wspólności i podziału. Dorobek stanowią wszelkie przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności majątkowej przez oboje małżonków lub jednego z nich (art. 32 § 1 k.r. i o.), chyba że stosownie do postanowień zawartych w treści art. 33 k. r. i o. stanowią one osobisty majątek każdego z nich.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że skład majątku wspólnego nie był sporny, z kolei wartość prawa najmu i nakładów na lokal ustalona została na podstawie opinii biegłych. Ustalając wartość prawa najmu Sąd Rejonowy postanowieniem wstępnym, które nie zostało przez strony zaskarżone, jako podstawę jego obliczenia przyjął hipotetyczny 3 – letni czas trwania najmu. Zatem według obliczeń tegoż Sądu wartość prawa najmu obejmowała iloczyn hipotetycznego okresu trwania najmu i różnicy pomiędzy czynszem wolnym a regulowanym, co dało kwotę 459,72 zł.

Uzasadniając rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania wnioskodawczyni prawa najmu Sąd Rejonowy wskazał, że wobec zamieszkiwania w lokalu matki z innymi dorosłymi osobami, potrzeby jej i wspólnego dziecka nie są w tym zakresie są zaspokojone. Nadto wnioskodawczyni nie stać na zakup mieszkania. Sąd Rejonowy podkreślił, że wspólne mieszkanie wnioskodawczyni opuściła po awanturze jaką wszczął uczestnik, a następnie nie była do mieszkania wpuszczana gdyż uczestnik wymienił zamki w drzwiach. Konsekwencją przyznania prawa do lokalu było przyznanie jej – jak to określił Sąd Rejonowy – nakładów na ten lokal.

Sąd Rejonowy ustalił wartość pralki na podstawie średniej z wartości podawanych przez wnioskodawczynię i uczestnika, natomiast wartość lodówki na podstawie twierdzeń wnioskodawczyni.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że wartość majątku wspólnego wynosiła 8.350,72 złotych, zatem wartość udziału każdego z małżonków to 4.175,36 złotych. Jako, że uczestnikowi przyznano składniki o wartości łącznej 1.450 zł, zaś wnioskodawczyni o wartości 6.900,72 zł., to należna uczestnikowi dopłata wynosiła 2.725,36 złotych.

Sąd Rejonowy wskazał też, że okoliczność czy wnioskodawczyni pozostawała w nieformalnym związku z innym mężczyzną pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy o podział majątku. Wobec tego oddalił wnioski dowodowe uczestnika zmierzające do wykazania tej okoliczności.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnione zostało treścią art. 520§1 k.p.c. i art. 113§1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, nr 90, po. 594).

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł uczestnik postępowania zarzucając:

- naruszenie art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 328 k.p.c. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami życiowego i logiki ocenę materiału dowodowego, polegającą na pominięciu tych zeznań, które wskazywały na zamieszkiwanie wnioskodawczyni z nowym partnerem oraz niewyjaśnienie tej kwestii w uzasadnieniu postanowienia,
- naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych zmierzających do wykazania, że wnioskodawczyni pozostaje w nieformalnym związku z nowym partnerem,
- sprzeczność ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym polegającą na błędnym przyjęciu, że obecnie wnioskodawczyni zamieszkuje z matką,
- naruszenie art. 233§1 k.p.c. polegającą na błędnej ocenie wniosków biegłego i dokonanie wyceny prawa najmu z pominięciem metrażu mieszkania, co doprowadziło do wniosku, że wartość prawa najmu wynosi 459,72 złotych podczas gdy powinna ona wynosić 17.133,76 złotych.

Formułując te zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez przyznanie prawa najmu wnioskodawczyni oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, ewentualnie poprzez ustalenie, że wartość prawa najmu wynosi 17.133,76 złotych i stosowne rozliczenie tej wartości. Domagał się nadto zasądzenia kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przede wszystkim uzupełniającego ustalenia wymaga, że wspólność majątkowa małżeńska powstała między zainteresowanym w dniu zawarcia małżeństwa tj. (...) a ustala w dacie uprawomocnienia się wyroku rozwodowego, co nastąpiło w dniu (...) roku (akta rozwodowe II RC 944/09 Sądu Okręgowego w Gliwicach).

Trafnie zarzuca skarżący naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 233§1 k.p.c. w części obejmującej ustalenie wartości prawa najmu. Dokładna analiza treści opinii wskazuje bowiem jednoznacznie, że wnioski biegłego dotyczyły różnicy między czynszem wolnym a regulowanym liczoną za 1 m² powierzchni lokalu. Sąd natomiast niezasadnie przyjął, że obliczona przez biegłego wartość 12,77 złotych odnosi się do wartości całego miesięcznego czynszu.

Skoro zatem wartość prawa najmu lokalu komunalnego, objętego podziałem majątku wspólnego, stanowi różnica między czynszem wolnym a czynszem regulowanym, z uwzględnieniem - w konkretnych okolicznościach sprawy - okresu prawdopodobnego trwania stosunku najmu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2002 roku, III CZP 28/02, OSNC 2002/12/150), zaś między zainteresowanymi nie było sporne, że hipotetyczny czas trwania najmu lokalu, którego dotyczyło postępowanie, wynosić powinien 3 lata, to wartość spornego prawa wynosiła 17.133,76 złotych. Wynik taki stanowił iloczyn powierzchni lokalu, wskazanej przez biegłego różnicy między czynszem wolnym a regulowanym oraz okresu hipotetycznego trwania najmu w miesiącach tj. $37,27 * 12,77 * 36 = 17.133,76$ zł.

Niezasadnym było także ustalenie przez Sąd Rejonowy, że składnikiem majątku wspólnego były nakłady poczynione przez uczestnika na wynajmowany lokal, które obejmować miały koszty remontu tegoż lokalu. Z okoliczności sprawy, w tym opinii biegłego, wynikało bowiem, że nakłady poczynione zostały w kwietniu i maju 2009 roku, a więc w czasie trwania wspólności ustawowej. Żadna z ujawnionych w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji okoliczności sprawy nie wskazywała, aby środki pieniężne przeznaczone na opisany cel pochodziły z majątku odrębnego uczestnika. W toku postępowania odwoławczego uczestnik potwierdził nadto, że remont sfinansował z własnych dochodów i pożyczki uzyskanej w zakładzie pracy (protokół rozprawy odwoławczej k. 286). Zatem kwota 6.441 złotych określona przez Sąd Rejonowy jako „nakłady na lokal mieszkalny”, nie stanowiła nakładów podlegających rozliczeniu w trybie art. 567§1 k.p.c. Wszak uczestnik postępowania finansując koszty adaptacji lokalu do własnych potrzeb, nie dokonywał przesunięć między własnym majątkiem odrębnym a majątkiem wspólnym małżonków. Środki przeznaczone na remont pochodziły bowiem także z majątku wspólnego, a okoliczności tej nie mogła zmienić okoliczność pozostawania małżonków w faktycznej separacji. Separacja faktyczna jako taka nie skutkuje bowiem ustaniem wspólności ustawowej z mocy prawa.

Zaznaczenia wymaga, że kwestia rozliczenia nakładów podlegała kontroli instancyjnej, pomimo niezaskarżenia orzeczenia w tym zakresie. W sprawie o podział majątku wspólnego sąd drugiej instancji nie jest związany granicami wniosków apelacyjnych oraz zakazem reformationis in peius, jeżeli przedmiot zaskarżenia jest integralnie związany z inną częścią lub całością zaskarżonego orzeczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 czerwca 2003 roku, IV CKN 291/01, LEX nr 602292). Ponieważ uczestnik zakwestionował wartość prawa najmu, co miało wpływ na rozliczenia między byłymi małżonkami, to orzeczenie o nakładach, także wpływających na wysokość spłaty, niewątpliwie było integralnie związane z przedmiotem zaskarżenia.

Trafnie zarzuca też apelujący, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest niepełne. Sąd Rejonowy nie zawarł w nim bowiem rozważań wskazujących na przyczyny dla których nie dał wiary dowodom wskazującym na fakt zamieszkiwania wnioskodawczyni w mieszkaniu swojego aktualnego partnera. Świadczy to o naruszeniu art. 233§1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego, jak i naruszeniu normy art. 328§2 k.p.c. poprzez zaniechanie wskazania przyczyn, dla których określonym dowodom sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w tym zakresie przed Sądem Rejonowym jak i uzupełnionego przed Sądem Okręgowym, uznać ostatecznie należało, że wnioskodawczyni aktualnie zaspokaja swoje potrzeby mieszkaniowe w lokalu swojego aktualnego partnera. Wniosek taki płynął bowiem z zeznań uczestnika złożonych na rozprawie odwoławczej i niezaprzeczonych przez wnioskodawczynię, która nadto nie stawiała się celem jej uzupełniającego przesłuchania w tym zakresie. Taka postawa wnioskodawczyni czyniła niewiarygodnymi jej zeznania

dotyczące zamieszkiwania w mieszkaniu matki, podobnie należało zeznania matki uczestniczki w tym zakresie. Na wiarę zasługiwały natomiast konsekwentne zeznania uczestnika zwłaszcza, że znajdowały poparcie w zeznaniach świadka P. S., który potwierdził, że wnioskodawczyni swoje potrzeby mieszkaniowe zaspokaja w lokalu swojego aktualnego partnera.

Pozostałe ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego składu majątku wspólnego (z wyłączeniem nakładów) i wartości nieruchomości uznać należało za prawidłowe zwłaszcza, że nie były one kwestionowane w apelacji.

Ustalenia te wymagają dalszego uzupełnienia o fakty ustalone w toku postępowania odwoławczego, a dotyczące sytuacji osobistej i materialnej uczestnika.

I tak, zamieszkuje on obecnie w spornym lokalu z partnerką i jej dzieckiem. W dniu(...) przyszła na świat córka uczestnika i jego partnerki. Od 3 miesięcy uczestnik prowadzi działalność gospodarczą w branży budowlanej, a jego miesięczny dochód wynosi przeciętnie około 2.000 złotych netto. Partnerka uczestnika nie pracuje, otrzymuje alimenty na dziecko, uczestnik tytułem alimentów na córkę pochodzącą z małżeństwa z wnioskodawczynią przekazuje po 300 złotych miesięcznie.

Analiza akt sprawy o rozwód (II RC 944/09) jak i zeznania uczestnika złożone w toku postępowania odwoławczego prowadzą nadto do wniosku, że prawo najmu do spornego lokalu małżonkowie uzyskali już w okresie faktycznej separacji. Lokal nie nadawał się do zamieszkania, wymagał adaptacji, którą we własnym zakresie przeprowadził uczestnik. Wnioskodawczyni nigdy w tym lokalu nie mieszkała i nie pokrywała kosztów jego bieżącego utrzymania.

Przechodząc zatem do oceny prawnej zaskarżonego rozstrzygnięcia w świetle art. 567§3 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c. oraz art. 31, 33, 34, 43 i 45 k.r.o. przede wszystkim uznać należało, że – jak już wyżej wskazano - Sąd Rejonowy błędnie uznał, że uczestnik poniósł nakłady na lokal. Środki przeznaczone na adaptację mieszkania pochodziły z majątku wspólnego, a zatem wnioskodawczyni nie była zobowiązana do ich zwrotu zgodnie z art. 45§1 k.r.o. Nie podlegały one zatem rozliczeniu w postępowaniu działowym w trybie art. 567§1 k.p.c.

Uwzględniając t okoliczność oraz prawidłową wartość spornego prawa najmu, jak i niekwestionowaną wartość nieruchomości uznać należało, że łączna wartość składników majątku wspólnego podlegających podziałowi wynosi 18.583,76 złotych.

W świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych nie mogło się ostać rozstrzygnięcie dotyczące przyznania wnioskodawczyni prawa najmu lokalu. Przeciwno takiemu rozstrzygnięciu, a zarazem za przyznaniem tego prawa wnioskodawcy przemawiało to, że potrzeby mieszkaniowe wnioskodawczyni sprawującej pieczę nad wspólnym dzieckiem małżonków były obecnie właściwie zabezpieczone. Nie budziło bowiem wątpliwości, że wnioskodawczyni z dzieckiem zamieszkuje obecnie w lokalu swojego partnera, z którym od kilku lat pozostaje w nieformalnym związku. Wnioskodawczyni nigdy nie zamieszkiwała w lokalu, do którego prawo było przedmiotem podziału w niniejszym postępowaniu. Nie ponosiła też kosztów utrzymania lokalu, a jego adaptację do stanu umożliwiającego zamieszkanie przeprowadził uczestnik we własnym zakresie, już w okresie faktycznej separacji małżonków. Istotnym było, że uczestnik także pozostaje w związku, który zamierza sformalizować, a nadto ze związku tego pochodzi kilkumiesięczne dziecko, któremu także należy zapewnić odpowiednie warunki bytowe.

Wobec tego Sąd Okręgowy uznał za zasadne dokonanie podziału majątku wspólnego poprzez przyznanie uczestnikowi prawa najmu lokalu.

W konsekwencji uczestnikowi przypadły wszystkie składniki majątku wartego 18.583,76 złotych, co uzasadniało zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni spłaty równej wartości jej udziału w majątku wspólnym, to jest kwoty 9.291,88 złotych stanowiącej połowę wartości majątku.

Uwzględniając sytuację osobistą i majątkową stron, a także mając na względzie deklaracje uczestnika co do jego możliwości w tym zakresie, Sad Okręgowy na zasadzie art. 567§3 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c. i art. 212§3 k.p.c.

zasądzoną kwotę rozłożył na jedenaście rat, bacząc aby ich wartość stanowiła realne przysporzenie po stronie wnioskodawczyni, zaś spłata nie była zbyt oddalona w czasie.

Wobec przyznania prawa do lokalu uczestnikowi, orzeczenie o jego eksmisji z tegoż lokalu stało się niedopuszczalne, skutkiem czego musiało być jego uchylenie.

Wadliwym było także orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie 6 zaskarżonego postanowienia. W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że w tzw. sprawach działowych, do jakich należą sprawy o podział majątku wspólnego, nie zachodzi sprzeczność interesów, niezależnie od tego jaki dana strona zgłasza wniosek co do sposobu podziału i jakie stanowisko zajmuje w sprawie. W takich postępowaniach strony są również w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania, a ich interesy w zasadzie są wspólne, gdyż polegają na wyjściu ze stanu wspólności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 roku, V CZ 30/12, Lex nr 1231642). Zatem orzeczenie o kosztach stron w takich sprawach, co do zasady powinno następować zgodnie z regułą z art. 520§1 k.p.c. stanowiącą, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Wobec tego niezasadnym było zasądzanie jakiegokolwiek kwoty od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni (lub odwrotnie) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Nie zasługiwało też na akceptację rozstrzygnięcie o pobraniu od zainteresowanych nieuiszczonych kosztów sądowych. Wszak koszty te dotyczyły niepokrytych wydatków na opinie biegłych, od uiszczenia których uczestnik został zwolniony. Zatem w świetle art. 113 ustawy z dnia 25 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, nr 90, po. 594), brak było podstaw do ich pobierania od uczestnika zwłaszcza, że ostatecznie nie zostało na jego rzecz zasądzone jakiegokolwiek świadczenie, z którego koszty te możnaby ściągnąć w trybie art. 113 ust. 2 uoks.

Niezasadnym było też obciążanie wnioskodawczyni tymi kosztami. Należało mieć tu na względzie jej aktualną sytuację materialną, w tym niewielki dochód, oraz okoliczność, że dużą część kosztów sądowych stanowiły wydatki na zbędną opinię biegłego, który oszacował wartość niepodlegających rozliczeniu nakładów na lokal. W takiej sytuacji zasadnym było poniesienie tych kosztów przez Skarb Państwa i odstąpienie od obciążania nimi wnioskodawczyni, a to na podstawie art. 113 ust. 1 uoks w zw. z art. 102 k.p.c.

Z tych też względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie w sposób opisany w sentencji, a to na podstawie art. 386§1 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c., a w pozostałej części apelację jako bezzasadną oddalił zgodnie z art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 520§1 k.p.c., zgodnie z powołanym już poglądem o braku sprzeczności interesów uczestników takiego postępowania. Konsekwencją tego musiało być oddalenie wniosków wnioskodawczyni i uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Marcin Rak SSO Danuta Pacześniowska SSO Magdalena Balion - Hajduk